

Knjiga proroka Daniela - sto pedeset i prva

Simbolika Hrama: Otkrivanje otajstava božanske i ljudske povezanosti

Jeff Pippenger

2024-03-22

Dva se štapa spajaju da postanu jedan hram. Broj četrdeset i šest simbol je hrama, a upravo četrdeset i šest godina razdvaja sužanjstvo sjevernoga kraljevstva od sužanjstva južnoga kraljevstva. Kada se u vrijeme svršetka 1798. dovrši gaženje Svetišta i vojske, upravo četrdeset i šest godina spaja ta dva štapa u hram. Od 723. pr. Kr. do 677. pr. Kr. hram je bio razoren i pogažen. Godine 1798. gaženje je završilo, a do 1844. hram je bio podignut. Ondje su trebali postati jedan narod, s jednim kraljem, i prestati grijешiti za svu vječnost. To je bio plan, ali pobuna 1863. odgodila je plan do 2001.

Pavao poistovjećuje crkvu s tijelom, a Krista s glavom, i Pavao koristi tijelo kao simbol tijela putenosti. Tijelo i put su za Pavla uzajamno zamjenjivi pojmovi.

Jer ako živite po tijelu, umrijet ćete; ali ako po Duhu usmrćujete tjelesna djela, živjet ćete.
Rimljanima 8,13.

Ustroj ljudskoga hrama temelji se na ustroju Božjega hrama. Tijelo, koje je Crkva, odgovara tijelu u hramu pojedinca. U hramu pojedinca um je glava, a tijelo je tijelo.

Jer mi smo udovi njegova tijela, od njegova mesa i od njegovih kostiju. Zato će čovjek ostaviti oca i majku te prionuti uza svoju ženu, i njih dvoje bit će jedno tijelo. Ovo je velika tajna, ali ja govorim o Kristu i o Crkvi. Efežanima 5,30–32.

Hram koji je Ivan trebao izmjeriti, kada je oglašavanje sedmoga anđela označilo početak djela dovršenja Božjega otajstva, bio je Božji hram, ali čovjekov je hram stvoren na sliku Božjega hrama. Oni su zamjenjivi simboli. Mojsije je bio na gori četrdeset i šest dana kada mu je bio pokazan uzorak kojim se trebao služiti pri podizanju zemaljskoga Svetišta. Uzorak je bio preuzet iz nebeskoga Hrama.

Krist je bio nebeski hram, očitovan u tijelu, i On predstavlja uzorak ljudskoga hrama, jer su ljudi stvoreni na Njegovu sliku. Zbog toga je uzorak ljudskoga hrama prikazan s četrdeset i šest kromosoma.

Hramovi su proročki zamjenjivi. Stoga se hram koji je Ivanu bilo rečeno da izmjeri sastojao samo od dvaju odjeljaka, bez predvorja. Prvi odjeljak predstavlja ljudski hram, Crkvu (zaručnicu), narod, tijelo, koje je tijelo od mesa. Drugi odjeljak predstavlja božanski hram, zaručnika, kralja, glavu, što je um. Obećanje vječnoga saveza, koje se u posljednjim danima izvršava za sto četrdeset i četiri tisuće, prikazano je dvama štapovima iz trideset i sedmoga poglavlja Ezekiela. Prikazano je Ivanovim hramom, koji se sastoji od dvaju odjeljaka. Prikazano je Pavlovim određenim definicijama tajne Krista u vjerniku, nade slave.

Djelo pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće jest djelo trajnog sjedinjenja božanstva s čovječtvom. To se djelo ostvaruje tijekom oglašavanja Sedme trube. To je sjedinjenje, redak po redak, u Svetome pismu prikazano na različite načine. Djelo opravdanja i posvećenja teološki su izrazi za to djelo. Opravdanje je djelo Krista kao naše Zamjene, a djelo posvećenja jest djelo Krista kao našega Uzora. Opravdanje predstavlja naše pravo na nebo, a posvećenje predstavlja našu prikladnost za nebo. Oba ta djela vjerniku se donose prisutnošću Duha Svetoga. To je djelo prikazano kao upisivanje Božjega zakona u srca i umove onih koji su prihvaćeni u vječni savez.

„Um“ predstavlja odjeljak u hramu u kojem prebiva glava. Um je ono što se naziva višom naravi, nasuprot tijelu, koje je niža narav. Um je predstavljen našim mislima, a tijelo je predstavljeno našim osjećajima.

Mnogi doživljavaju nepotrebnu nesreću. Odvrćaju svoj um od Isusa i previše ga usredotočuju na sebe. Uveličavaju male poteškoće i govore obeshrabrujuće. Krivi su za veliki grijeh nepotrebno jadikovanja nad Božjim providnostima. Jer za sve što imamo i što jesmo, dužni smo Bogu. On nam je dao sposobnosti koje su, u određenoj mjeri, slične onima koje posjeduje on sam; i trebamo ozbiljno nastojati razvijati te sposobnosti, ne da ugodimo sebi i uzvisimo sebe, nego da proslavimo njega.

„Ne bismo smjeli dopustiti da se naš um odvrati od odanosti Bogu. Po Kristu možemo i trebamo biti sretni te trebamo stjecati navike samosvladavanja. Čak i misli moraju biti podvrgnute Božjoj volji, a osjećaji pod nadzor razuma i religije. Naša nam mašta nije dana da joj se dopusti da neobuzdano luta i ide svojim putem, bez ikakva nastojanja oko obuzdavanja i stege. Ako su misli pogrešne, bit će pogrešni i osjećaji; a misli i osjećaji zajedno tvore moralni karakter. Kada odlučimo da se od nas kao kršćana ne traži da obuzdavamo svoje misli i osjećaje, dolazimo pod utjecaj zlih anđela i prizivamo njihovu prisutnost i njihovu vlast. Ako se prepustimo svojim dojmovima i dopustimo svojim mislima da teku putem sumnjičenja, sumnje i mrmljanja, bit ćemo nesretni, a naš će se život pokazati promašajem.” Review and Herald, 21. travnja 1885.

Misli i osjećaji zajedno tvore moralni karakter. Naš je karakter sastavljen od niže i više naravi; um je viša narav, i ako su misli uma posvećene, naši će osjećaji biti posvećeni. To je stoga što je um viša upravljačka narav od dviju naravi koje sačinjavaju naše čovječstvo. „Sile“ koje su bile određene kao dio našega bića „u određenoj su mjeri“ „slične onima koje“ Krist „posjeduje“, jer smo stvoreni na Njegovu sliku, i „trebali bismo se usrdno truditi razviti“ te „sile“.

Sile koje su dio više naravi, odnosno uma ljudskoga bića, jesu prosudba, pamćenje, savjest, a osobito volja.

„Mnogi se pitaju: ‘Kako da izvršim predanje samoga sebe Bogu?’ Želite se predati Njemu, ali ste slabi u moralnoj snazi, u ropstvu sumnje i pod vlašću navika svojega grešnoga života. Vaša obećanja i odluke nalik su užadima od pijeska. Ne možete vladati svojim mislima, svojim porivima, svojim osjećajima. Svijest o svojim prekršenim obećanjima i pogazenim zavjetima slabi vaše pouzdanje u vlastitu iskrenost i navodi vas da osjećate kako vas Bog ne može prihvatiti; ali ne trebate očajavati. Ono što trebate razumjeti jest prava snaga volje. To je vladajuća sila u čovjekovoj naravi, moć odlučivanja ili izbora. Sve ovisi o ispravnom

djelovanju volje. Moć izbora Bog je dao ljudima; na njima je da je primjenjuju. Ne možete promijeniti svoje srce, ne možete sami od sebe dati Bogu njegove osjećaje; ali možete izabrati da Mu služite. Možete Mu predati svoju volju; tada će On djelovati u vama da hoćete i činite prema svojoj dobroj volji. Tako će cijela vaša narav biti dovedena pod upravu Kristova Duha; vaši će osjećaji biti usredotočeni na Njega, vaše će misli biti u skladu s Njim.“

„Želje za dobrotom i svetošću ispravne su dokle god dosežu; ali ako se ovdje zaustavite, neće ništa koristiti. Mnogi će biti izgubljeni dok se nadaju i žele biti kršćani. Oni ne dolaze do točke predavanja svoje volje Bogu. Oni sada ne odlučuju biti kršćani.“

„Ispravnim korištenjem volje može se izvršiti potpuna promjena u vašem životu. Predajući svoju volju Kristu, povezujete se sa silom koja je iznad svakoga poglavarstva i vlasti. Imat ćete snagu odozgo koja će vas održati postojanima, i tako ćete, kroz neprestano predavanje Bogu, biti osposobljeni živjeti novim životom, upravo životom vjere.” Put Kristu, 47, 48.

Moć volje jest „vladajuća sila” u naravi čovjeka, a upravitelj je smješten u odjeljku ljudskoga hrama koji je povezan „sa silom koja je iznad svih poglavarstava i vlasti”. Mjesto gdje se u ljudskom hramu zbiva sjedinjenje božanstva s čovječstvom jest utvrda duše. Svaki čovjek ima utvrdu, i ona je ili zaposjednuta Kristom, ili Kristovim vrhovnim neprijateljem.

„Kad Krist preuzme posjed tvrđave duše, ljudsko biće postaje jedno s njime. A onaj koji je jedno s Kristom, čuvajući svoje jedinstvo, ustoličujući ga u srcu i pokoravajući se njegovim zapovijedima, siguran je od zamki Zloga. Sjedinjen s Kristom, on prikuplja za sebe Kristove milosti te posvećuje snagu, djelotvornost i moć Gospodinu u pridobivanju duša za njega. Suradnjom sa Spasiteljem postaje oruđe preko kojega Bog djeluje. Tada, kada Sotona dođe i nastoji zaposjesti dušu, nalazi da ga je Krist učinio jačim od jakoga naoružanog čovjeka.”
Review and Herald, 12. prosinca 1899.

Tvrđava duše jest srce i um ljudskog bića. Obećanje novoga saveza iznosi tri temeljna obećanja za vjernika. Obećano mu je da će imati zemlju u kojoj će prebivati, kao što je Edenski vrt bio za Adama i Evu, koji je pak predstavljao obećanu zemlju u Njegovu savezu s drevnim Izraelom, a koja je pak predstavljala duhovnu slavnu zemlju za duhovni Izrael, i sva ta tri, redak po redak, svjedoče o obećanju nove zemlje, za one koji pobjeđuju kao što je On pobijedio.

Kada su Adam i Eva sagriješili, bili su „raspršeni” iz Edenskoga vrta na „sedam vremena”, a tek nakon sedam tisućljeća zemlja biva obnovljena i Edenski vrt vraćen. Raspršenje drevnoga Izraela na „sedam vremena” bilo je predoznačeno raspršenjem Adama i Eve. Savez obećava zemlju za prebivanje, a to je bilo obećanje obnovljenoga Edena. Pogaženje Svetišta i vojske predstavlja postupno pojačavanje grijeha unutar ljudske obitelji koje je započelo Adamovim grijehom.

Druga dva obećanja saveza jesu da će vjerni primiti novo tijelo i nov um, upravo Kristov um. Tijelo je tijelo, niža narav, a u odnosu na Krista ono je crkva. Um je viša narav; to je ono što sestra White naziva „tvrđavom duše”. Pavao jasno uči da primamo Kristov um u trenutku kada prihvatimo zahtjeve evanđelja, kada smo opravdani. On također uči da novo i proslavljeno tijelo ne primamo sve do Drugoga dolaska.

Evo, kazujem vam tajnu: nećemo svi usnuti, ali ćemo se svi preobraziti, u tren oka, u posljednju trubu; jer će zatrubiti i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se preobraziti. Jer ovo raspadljivo treba se obući u neraspadljivost, i ovo smrtno treba se obući u besmrtnost. A kada se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se obistiniti riječ koja je napisana: Smrt je progutana u pobjedi. Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, grobe, pobjeda? Žalac smrti jest grijeh, a snaga grijeha jest Zakon. 1 Corinthians 15:51–56.

Nauk tvrdi da Krist nikada nije prihvatio tijelo podložno posljedicama grijeha koje su od Adamova grijeha nadalje počele pogađati ljudsku obitelj; Ivan kaže da takva zabludjela učenja i one koji u njih vjeruju označavaju kao antikrista.

I svaki duh koji ne priznaje da je Isus Krist došao u tijelu nije od Boga; i to je duh antikrista, za kojega ste čuli da dolazi; i već je sada u svijetu. 1 Ivanova 4:3.

Vino Babilona (antikrista), koje naučava „Bezgrješno začeće”, tvrdi da je Marija bila učinjena savršenom, kao što su Adam i Eva bili prije grijeha, kako bi se Isusovo rođenje temeljilo na začeću božanstva (Duh Sveti) s savršenim čovječstvom (Marija.) Lažni nauk o Bezgrješnom začeću ne bavi se time kada je Isus bio začet u Marijinoj utrobi, nego kako je Marija bila začeta sa savršenstvom Adama i Eve. Tvrditi da je tijelo koje je Krist uzeo na sebe kada je došao otkupiti čovjeka bilo bezgrešno tijelo, koje nije sadržavalo učinke nasljeđa, nauk je antikrista.

Jer su mnogi zavodnici izišli u svijet, koji ne ispovijedaju da je Isus Krist došao u tijelu. To je zavodnik i antikrist. 2 Ivanova 1,7.

Kad je Krist uskrsnuo, nadahnuće pažljivo ističe da je tada imao proslavljeno tijelo. Njegovo je uskrsnuće predstavljalo uskrsnuće pravednika o Drugom dolasku, i upravo tada primamo savezno obećanje novoga tijela.

„Došlo je vrijeme da Krist uzade na prijestolje svojega Oca. Kao božanski pobjednik, upravo se spremao vratiti s trofejima pobjede u nebeske dvorove. Prije svoje smrti izjavio je svojem Ocu: ‘Ja sam tebe proslavio na zemlji; dovršio sam djelo koje si mi dao da izvršim.’ Ivan 17,4. Nakon svojega uskrsnuća zadržao se neko vrijeme na zemlji kako bi se njegovi učenici upoznali s njime u njegovu uskrsnom i proslavljenom tijelu. Sada je bio spreman za rastanak. Potvrdio je činjenicu da je živi Spasitelj. Njegovi učenici više ga nisu trebali povezivati s grobom. Mogli su misliti na njega kao proslavljenoga pred nebeskim svemirom.” Želja vjekova, 829.

Savezno obećanje o zemlji za prebivanje ispunja se na obnovljenoj zemlji, kada Eden bude obnovljen i kada bude dovršeno „sedam vremena” (sedam tisuća godina) raspršenja čovječanstva prvoga Adama. Savezno obećanje o novom i proslavljenom tijelu ostvaruje se o Drugom dolasku, u tren oka.

„Priča o Betlehemu neiscrpna je tema. U njoj je skrivena ‘dubina bogatstva i mudrosti i znanja Božjega’. Rimljanima 11,33. Divimo se Spasiteljevoj žrtvi što je zamijenio prijestolje neba jaslama, a zajedništvo anđela koji Mu se klanjaju za životinje u staji. Ljudska oholost i samodostatnost stoje ukorene u Njegovoj prisutnosti. Ipak, to je bio tek početak Njegova čudesnog poniženja. Bila bi to gotovo beskonačna poniznost da je Sin Božji uzeo ljudsku narav

čak i onda kada je Adam stajao u svojoj nevinosti u Edenu. Ali Isus je prihvatio čovječstvo kada je ljudski rod bio oslabljen četirima tisućama godina grijeha. Kao i svako Adamovo dijete, prihvatio je posljedice djelovanja velikoga zakona nasljeđa. Kakve su bile te posljedice, pokazuje povijest Njegovih zemaljskih predaka. Došao je s takvim nasljeđem da podijeli naše žalosti i kušnje te da nam pruži primjer bezgrešnoga života.” Želja vjekova, 48.

Kada čovjek ispuni zahtjeve evanđelja, tada i ondje prima nov um, upravo Kristov um, ali tijelo, ili kako ga Pavao također naziva, tijelo puti, biva promijenjeno prilikom Drugoga dolaska. Niža narav, koja se sastoji od osjećaja, ne uklanja se pri obraćenju. Ti osjećaji, koji su jedan dio moralnog karaktera, ostaju sve do Drugoga dolaska. Ti osjećaji predstavljaju emocionalni sustav, koji je povezan s hormonskim sustavom. Oni predstavljaju osjetila koja su povezana sa živčanim sustavom. Svi elementi čovjekove niže naravi koji se smatraju osjećajima dijele se u dvije osnovne kategorije. Jedna vrsta osjećaja jesu sklonosti koje smo naslijedili od svojih predaka, a druge vrste osjećaja jesu stečene sklonosti koje smo razvili vlastitim izborima.

Neke naslijeđene sklonosti jednostavno su dio ljudskog ustrojstva, a neke vrste naslijeđenih sklonosti usmjerene su na činjenje zla. Stečene vrste osjećaja ono su što uspostavljamo vlastitim izborima, a naslijeđene sklonosti prenose se „velikim zakonom nasljeđa“.

Isus je „prihvatio ljudsku narav kada je ljudski rod bio oslabljen četirima tisućama godina grijeha. Kao i svako Adamovo dijete, prihvatio je posljedice djelovanja velikog zakona nasljeđa. Kakve su te posljedice bile, pokazuje povijest Njegovih zemaljskih predaka. Došao je s takvim nasljeđem da podijeli naše žalosti i kušnje te da nam pruži primjer bezgrešnoga života.” S posljedicama četiriju tisuća godina djelovanja velikog zakona nasljeđa, Isus je uvijek držao te sklonosti u podložnosti uporabom svoje volje i ni u kojem slučaju nije sudjelovao u njegovanju bilo kakvih grešnih osjećaja.

Da je Isus uzeo ljudsko tijelo kakvo su predstavljali Adam i Eva prije nego što su sagriješili, a da pritom nije prihvatio posljedice slabljenja čovječanstva do kojih je došlo tijekom više od četiri tisuće godina izopačenja, tada nam ne bi pružio Primjer kako svako Božje dijete može pobijediti.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Mnogi gledaju na ovaj sukob između Krista i Sotone kao na nešto što nema nikakve osobite veze s njihovim vlastitim životom; te ih stoga malo zanima. Ali unutar područja svakoga ljudskog srca ova se borba ponavlja. Nitko nikada ne napušta redove zla da bi stupio u službu Bogu, a da se ne susretne sa Sotoninim napadima. Mamci kojima se Krist odupro bili su upravo oni kojima je nama tako teško odoljeti. Njima je bio izložen utoliko snažnije koliko je Njegov karakter uzvišeniji od našega. Pod strašnim teretom grijeha svijeta koji je bio na Njemu, Krist je izdržao kušnju glede apetita, glede ljubavi prema svijetu i glede one ljubavi prema pokazivanju koja vodi u drsku samouvjerenost. To su bile kušnje koje su nadvladale Adama i Evu, i koje tako lako nadvladavaju nas.“

„Sotona je ukazivao na Adamov grijeh kao na dokaz da je Božji zakon nepravedan i da ga nije moguće poslušati. U našoj ljudskoj naravi Krist je trebao iskupiti Adamov neuspjeh. No kada je Adam bio napadnut od kušača, na njemu nije bilo nijedne od posljedica grijeha. Stajao je u

snazi savršenoga čovjštva, posjedujući punu snagu uma i tijela. Bio je okružen slavama Edena i svakodnevno je zajedovao s nebeskim bićima. S Isusom nije bilo tako kada je stupio u pustinju da se suoči sa Sotonom. Tijekom četiri tisuće godina ljudski je rod slabio u tjelesnoj snazi, umnoj moći i moralnoj vrijednosti; a Krist je na sebe uzeo slabosti izopačenoga čovjštva. Jedino je tako mogao izbaviti čovjeka iz najdubljih dubina njegove poniženosti.

„Mnogi tvrde da je bilo nemoguće da Krist bude nadvladan kušnjom. Tada On ne bi mogao biti stavljen u Adamov položaj; ne bi mogao izvojevati pobjedu koju Adam nije uspio izvojevati. Ako mi u bilo kojem smislu imamo težu borbu od one koju je imao Krist, tada nam On ne bi mogao priteći u pomoć. Ali naš Spasitelj uzeo je ljudsku narav, sa svim njezinim slabostima. Uzeo je čovjekovu narav, s mogućnošću da podlegne kušnji. Nemamo nositi ništa što On nije podnio.”

„S Kristom je, kao i sa svetim parom u Edenu, prohtjev bio tlo prve velike kušnje. Upravo ondje gdje je propast započela, mora započeti djelo našega otkupljenja. Kao što je Adam pao popuštanjem prohtjevu, tako Krist mora pobijediti odricanjem prohtjeva. ‘A pošto je postio četrdeset dana i četrdeset noći, naposljetku ogladnje. Tada mu pristupi napasnik i reče: Ako si Sin Božji, reci da ovo kamenje postane kruhom. A on odgovori i reče: Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.’”

„Od Adamova vremena pa do Kristova, samougađanje je povećavalo snagu apetita i strasti, sve dok gotovo nisu zadobili neograničenu vlast. Tako su ljudi postali poniženi i bolesni, te je bilo nemoguće da sami od sebe nadvladaju. U čovjekovu korist Krist je pobijedio podnijevši najtežu kušnju. Radi nas On je pokazao samosvladavanje snažnije od gladi ili smrti. A u toj prvoj pobjedi bila su obuhvaćena i druga pitanja koja ulaze u sve naše sukobe sa silama tame.”
The Desire of Ages, 117.